

2

Από πού ν' αρχίσω;

Από την άτυχη-τυχερή μου μέρα, τη μέρα που ο κόσμος ήρθε τα πάνω κάτω; Ήταν Πέμπτη. Εγώ και ο Γκάρντο ήμασταν πάνω σ' έναν από τους ανυψωτικούς μιάντες των γερανών. Αυτά τα πράγματα είναι τεράστια και ανεβοκατεβαίνουν στους λόφους πάνω σε δώδεκα μεγάλες ρόδες. Παίρνουν τα σκουπίδια και τα ανεβάζουν τόσο ψηλά, που με δυσκολία τα βλέπεις, και μετά τα ξαναρίχνουν κάτω και αναλαμβάνουν τα καινούρια σκουπίδια, και λένε πως δεν πρέπει να δουλεύεις εκεί κοντά γιατί είναι επικίνδυνο. Δουλεύεις κάτω από σκουπίδια που πέφτουν από ψηλά σαν βροχή και οι φρουροί προσπαθούν να σε διώξουν. Αν όμως θέλεις να είσαι ο πρώτος στη σειρά κι αν δεν μπορέσεις να μπεις μέσα στην καρότσα –βέβαια, αυτό είναι πολύ επικίνδυνο: ξέρω ένα παιδί που έχασε το μπράτσο του έτσι–, τότε αξίζει τον κόπο να ανέβεις στον μιάντα. Τα φορτηγά ξεφορτώνουν, οι μπουλντόζες τα σπρώχνουν όλα πάνω στους μιάντες κι αυτά έρχονται προς το μέρος σου, που είσαι στην κορυφή του βουνού και τα περιμένεις.

Εκεί βρισκόμαστε τώρα, με θέα τη θάλασσα.

Ο Γκάρντο είναι δεκατεσσάρων, ίδια ηλικία με μένα. Είναι λεπτός σαν ξυλαράκι, με μακριά χέρια. Γεννήθηκε εφτά ώρες πριν από μένα, πάνω στα ίδια σεντόνια, έτσι μου λένε. Δεν είναι αδερφός μου, αλλά είναι σαν αδερφός μου, γιατί

πάντα ξέρει τι σκέφτομαι, τι αισθάνομαι – ακόμα και τι πρόκειται να πω. Επειδή είναι μεγαλύτερος, με καταπιέζει πότε πότε, μου λέει τι να κάνω, και τις περισσότερες φορές τον αφήνω να μου φέρεται έτσι. Ο κόσμος λέει ότι παραείναι σοβαρός, είναι ένα αγόρι που δε χαμογελάει ποτέ, κι εκείνος απαντάει: «Τότε βρες μου έναν λόγο για να χαμογελάσω». Μπορεί να γίνει κακός, αυτό είναι αλήθεια – αλλά βέβαια έχει φάει περισσότερο ξύλο απ’ ό,τι εγώ, οπότε ίσως μεγάλωσε πιο γρήγορα. Αυτό που ξέρω είναι ότι τον θέλω πάντα δίπλα μου.

Δουλεύαμε μαζί και οι σακούλες έρχονταν κάτω – μερικές σκισμένες, άλλες όχι – και τότε βρήκα κάτι «ξεχωριστό». Το ξεχωριστό είναι μια σκουπιδοσακούλα που δεν έχει σκιστεί και προέρχεται από πλούσια περιοχή. Πάντα έχεις τα μάτια σου ανοιχτά για κάτι τέτοιο. Θυμάμαι ακόμη και τώρα τι βρήκαμε εκεί. Ένα πακέτο τσιγάρα, με ένα τσιγάρο μέσα – αυτό ήταν δώρο. Ένα κολοκυθάκι αρκετά φρέσκο για να γίνει σούπα κι ένα κάρο χτυπημένες κονσέρβες. Ένα σιλό, που μάλλον δεν έγγραφε – και σιλό έτσι κι αλλιώς βρίσκεις εύκολα – και μερικά στεγνά χαρτιά που πήγαν κατευθείαν μέσα στον σάκο μου – μετά σκουπίδια και σκουπίδια, δηλαδή χαλασμένα φαγητά, έναν σπασμένο καθρέφτη ή κάτι τέτοιο, και ύστερα στο χέρι μου έπεσε... Ξέρω ότι είπα πως δε βρίσκεις ενδιαφέροντα πράγματα, αλλά... εντάξει – μία φορά στη ζωή σου...

Έπεσε μέσα στο χέρι μου: μια μικρή δερμάτινη τσάντα, με κλειστό φερμουάρ, καλυμμένη από κόκκους καφέ. Άνοιξα το φερμουάρ και βρήκα ένα πορτοφόλι. Δίπλα του έναν διπλωμένο χάρτη – και μέσα στον χάρτη ένα κλειδί. Ο Γκάρντο ήρθε αμέσως δίπλα μου και καθίσαμε κάτω μαζί, πάνω

στον λόφο. Τα δάχτυλά μου έτρεμαν, γιατί το πορτοφόλι ήταν γεμάτο. Μέσα είχε χίλια εκατό πέσος που –πιστέψτε με– είναι καλά λεφτά. Ένα κοτόπουλο κοστίζει ένα και ογδόντα, μια μπίρα δεκαπέντε. Μια ώρα στο μαγαζί με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια, είκοσι πέντε.

Στάθηκα εκεί πέρα γελώντας και είπα μια προσευχή. Ο Γκάρντο μού έριχνε μπουνίτσες και δεν ντρέπομαι να σας πω ότι σχεδόν χορεύαμε. Του έδωσα τα πεντακόσια, κι αυτό ήταν δίκαιο, γιατί εγώ βρήκα το πορτοφόλι. Εμένα μου έμειναν εξακόσια. Κοιτάξαμε μήπως είχε κάτι άλλο μέσα, αλλά βρήκαμε μόνο μερικά παλιόχαρτα, φωτογραφίες και μια ταυτότητα – ενδιαφέρον... Ήταν λίγο τσαλακωμένη και ταιπωρημένη, αλλά φαινόταν καθαρά ο άντρας. Κοιτούσε προς το μέρος μας, κατευθείαν στον φακό, με εκείνα τα τρομαγμένα μάτια που έχεις πάντα όταν ανάβει το φλας της φωτογραφικής μηχανής. Όνομα; Χοσέ Ανχέλικο. Ηλικία; Τριάντα τριών, επάγγελμα υπηρέτης. Άγαμος, κατοικία ένα μέρος που λεγόταν Πράσινοι Λόφοι – δεν ήταν πλούσιος, κι αυτό σε κάνει να στενοχωριέσαι. Αλλά τι να κάνεις; Να τον βρεις στην πόλη και να του πεις: «Κύριε Ανχέλικο, παρακαλώ – θα θέλαμε να σας επιστρέψουμε τα πράγματά σας;».

Δύο μικρές φωτογραφίες ενός κοριτσιού με σχολική ποδιά. Δύσκολο να μαντέψεις την ηλικία της, αλλά υπολόγισα ότι θα ήταν γύρω στα εφτά με οχτώ, με μακριά μαύρα μαλλιά και όμορφα μάτια. Σοβαρό πρόσωπο, σαν του Γκάρντο – λες και κανένας δεν της είχε πει να χαμογελάσει.

Τότε είδαμε το κλειδί. Είχε μια μικρή ταμπελίτσα από κίτρινο πλαστικό. Και από τις δύο πλευρές είχε έναν αριθμό: 101.

Ο χάρτης ήταν ένας χάρτης της πόλης.

Τα πήρα όλα και τα έχωσα μέσα στο σορτσάκι μου – και μετά συνεχίσαμε να ξεδιαλέγουμε. Δεν πρέπει να τραβάς την προσοχή, γιατί μπορεί να σου πάρουν αυτά που βρήκες. Όμως είχα ενθουσιαστεί. Και οι δυο μας είχαμε ενθουσιαστεί κι είχαμε κάθε δικαίωμα, γιατί αυτή η τσάντα θα άλλαζε τα πάντα. Ύστερα από καιρό θα σκεφτόμουν: *Όλοι χρειάζονται ένα κλειδί.*

Με το σωστό κλειδί μπορείς ν' ανοίξεις μια πόρτα διάπλατα. Γιατί κανένας δεν πρόκειται ν' ανοίξει την πόρτα για σένα.

